

4
2 0 1 2

FOCUS
magazine

MARTIN KAMÍN

FOCUS
magazine

Máte před sebou 4. číslo **FOCUSmagazine**. Je **větší** počtem stran, **pestřejší** obsahem a přináší profily a rozhovory s našimi **nejlepšími fotografy**. Přeji si, aby vaše radost ze „čtverky“ byla větší než naše úsilí s její přípravou. A to bude zase naše radost.

Když jsme tohle číslo připravovali, zatáhlo se, zamračilo, Slunce se schovalo za mraky a v našich končinách zařádila zima a - letos časně - pohrozila sněhem hned na konci října. Pro fotografy přírody pohroma, pro expedičníky, cestovale jen změna návyků s oblékáním.

Klubová činnost našich fotografických klubů zastřešených ve **FOCUSclubu.cz** pokračovala promítáním fotografií, které jsme pořídili na přípravě naší expedice na nejkrásnější místa Indonésie, Sumatry, Jávy a Bali. **Zavítejte na její stránky.**

Promítání fotografií pokračuje 13. prosince promítáním z expedice

Autor fotografie na obálce: Jiří Růžek

na ISLAND s výkladem z pohledu náročného fotografa a také 10. ledna promítání z expedice do **květnového a zářijového Toskánska**. Na všechny akce srdečně zve redakce FOCUSmagazine.cz!

Příští rok se s vámi potkáme na našich fotografických expedicích na nejkrásnější místa **Indonésie, Sumatry, Jávy a Bali**, do **Toskánska (v květnu)**, do Skotska v červnu, **na Island v červenci** a do Nepálu a Kathmandu (v říjnu). Vynechat nemůžeme tradiční České Švýcarsko a Sněžku.

Hezký zbytek roku a šťastné překonání 21. 12. 2012 přeje Martin Kamín

[Google+](#)

[Facebook](#)

Podpořte nás na sociálních sítích

Mezi stránkami se pohybujte PageUp a PageDown

EDITORIAL

FOCUS

MAGAZINE

Act
Glamour
Fashion

Jiří Růžek

Nature

Ondřej
Prosický

Street

David
Těšínský

Expeditions

ISLAND

REPORTÁŽ

Tomáš Třeštík

NIKON KALENDÁŘ

ABSTRACT

Rudy Chorvat

Fotokluby Nekázanka

fotografování

s blesky

Nikon a Canon

*Registrace na
kurz Nikon*

Na jednodenním kurzu se naučíte rychle a s jistotou fotografovat s interními a systémovými blesky. Vyzkoušíte si, jak fotit v malém ateliéru, venku, portréty, akční scény. Naučíte se “číst” světlo, používat rozptylky, softboxy. Zvládnete nastavení blesků, jejich bezdrátové řízení, synchronizaci na druhou lamelu a synchronizaci při časech kratších jak 1/250 s.

*Registrace na
kurz Canon*

Jiří Růžek

f a s h i o n a k t g l a m o u r

Fotograf . 67. ročník, dost zralý na to, aby věděl,
jak je to s filmovým fotoaparátem, a dost
mladý na to, aby jeho tvorba byla svěží.

Hudebník textař, Jiří Růžek. Teprve v roce
1995 stiskl spoušť fotoaparátu,
před nímž stála žena. Pak
následovala fotografická tvůrčí odmlka. Od roku 2004 přesídlil z Litoměřic do
Prahy a začal znovu. S ženami, znovu s nahotou, nude, akt, UGLAMOUR.

*V diskusi na jeho stránkách najdete slova chvály, obdivu, ale také slovo **pornografie**. Jiří na to napsal:*

What is it for you? Glamour or nude fine art photography, a fetish, erotic art or boudoir photo or something else? And who cares? For me it is just a nude portrait, a sensual intimate moment, a beautiful woman captured by my camera...

Jiřího rukopis je v poslední době charakteristický zejména pro opakující se modelky a také stále (rozuměj nezábleskové) světlo. Jedno světlo.

Proč jsi Jirko začal vůbec fotit SMENOU?

Dostal jsem ji za vysvědčení. Už předtím jsem fotil nějakou krabičkou typu Kodak Brownie, ale tohle byla moje první kamera. Mám ji dodnes.

A proč jsi přestal?

Ten dětský zájem nebyl nijak hluboký. Opakovaně jsem fotografování oprašoval a zase zapomínal, v pubertě mě pohltila muzika a holky, a bylo na dlouho po focení.

Vyprávěl jsi mi, že hodně cestuješ, Benátky, Berlín, Toskánsko, ale krajinky nebo západy Slunce u tebe nenajdeme, copak tě nelákají?

Předně asi proto, že to neumím. Lidi si obecně myslí, že když fotograf umí dobře fotit jeden žánr, musí umět dobře vyfotit i svatbu, krajinu nebo produktovku. Každý z těch žánrů vyžaduje léta zkušeností a vztah. Přírodu a krajinu mám rád, ale na fotce to necítím. Vyfotím les a je tam les, nic víc. Kouzlo je pryč.

Spíš mě fascinuje atmosféra měst, každé město nebo ulice mi nabízí své příběhy, to fotím rád. Ale i tady se pořád učím, často se mi stane, že vidím úžasnou scénu, kouknu do hledáčku a ono to zmizí...

Bassaï řekl, že se s Paříží nejdřív musel sžít. Nejde přijít a cvaknout. Prahu si můžu naplánovat – světlo je špatně, přijdu zítra v jiný čas. Ale za 4 dny nestihnu Řím projít, natož ho nakoukat. Když chodím městem jako turista, i moje fotky mi přijdou takové... no, turistické. Musel bych tam žít rok a pořád bych měl co fotit.

Jaké je nejlepší ohnisko pro tvé fotografování?

To se mění s obdobím, náladou i zkušenostmi. Vyznávám „rozumnou dostatečnost“, nechci sbírku pevných objektivů se světelností 1.4. Fotil jsem s ohnisky ve škále od 10 do 600 mm, ale v praxi dnes používám nejčastěji

- Zoom 28-70 f/2.8, většinou někde kolem 30 – 35 mm
- A střídám to s pevnými 50 nebo 85 mm.
- A když je potřeba, tak 17-35 f/2.8.
- S kratšími ohnisky se dají šikovně prodlužovat nohy a různě modelovat nedostatky postavy,
- 85 mm je oblíbený portréták, ale má už tendenci přidávat kila.

Odpovědět ale přesně, kdy a proč po čem sáhnu, to by bylo na několikahodinový workshop s ukázkami a porovnáváním.

Fotíš digitálem, ale ještě nedávno vším, co bylo po ruce, dokonce už některé věci děláš mobilem. Takže jsi všechno prodal a už fotíš jenom s mobilem?

Vůbec ne, mobilem fotím jednu sérii, která na tom stojí a nově i příspěvky z ulice, patří to k době. Jinak používám digitální zrcadlovku, hodně fotím na středofilmový film, občas dělám anaglyfy (3D fotografie) a koketuji i s videem.

Modelky Jiří nehledá, ale samy se mu „hlásí“, nejvíce z východu a běžně se objeví Italka, dokonce za ním přiletí z Říma, aby se nechala vyfotit. Máš v sobě nějaké kouzlo, nebo co láká zájemce, aby měli zájem? Řeknou ti důvody?

Možná proto, že jsem venku vidět víc než doma. Moje fotky jsou v zahraničí dost publikovány a jeden úspěch přináší další. Z toho asi ten zájem. Nelétají jen modelky, často se zastaví fotograf z druhého konce světa kvůli workshopu nebo jen na pokec, v poslední době také studenti našich i zahraničních uměleckých škol, nedávno mě navštívil profesor Dellinger z Rider University v New Jersey, ozývají se vydavatelé a podobně. Už si skoro zvykám, že třeba v noci zazvoní telefon s argentinskou předvolbou: „Žiri Rusek? Habla español?“, jindy mě pozve na kafe japonská editorka nebo na pivo fotograf z Moskvy: „Jirži, ja v Prague“. Pokud jde o zahraniční modelky, některé tu bydlí, jiné to spojí s dovolenou a některé si opravdu zaletí jen na skok a z Prahy vidí jen čočky mých objektivů.

A jestli mám kouzlo? No to stoprocentně! :) A taky mám na webu telefon. Jedna ruská modelka mi řekla, že na ruských webech našla „Saudeka a Ružeka. A Saudek tam neměl telefon, tak zavolala mně“. :)

Zmínil jsi ten východ. Nevím, jestli je to naší slovanskou krví, nebo jestli jsou tam nějaké historické aspekty, ale je pravda, že komunikace od Prahy na východ je jednodušší, než na západ. Ale že mám dnes víc rusky mluvících modelek než domácích, to je mi samotnému trochu záhadou. Aspoň si procvičím slovanské jazyky a obyčeje :)

Jiří Růžek

Jedna ruská modelka mi řekla, že na ruských webech našla „Saudeka a Ružeka“. A Saudek tam neměl telefon, tak zavolala mně :)

Akt a portrét jsou přeci jen náročné disciplíny, na prostor, světlo, model, fotografa. Jak se ti daří to všechno kombinovat, najít a sestavit na jedno místo v jeden čas?

Dobrým koordinátorem je láhev vína. Když ji máš doma, modelka dorazí a dostaví se i ostatní – nálada, inspirace ... :) Ne, vážně, беру modelky spíš jako návštěvy a moc to neřeším. Samozřejmě, když musíme pracovat, je ten přístup jiný, ale když děláme fotky pro sebe, je důležitější pohoda než kolik toho stihneme.

Při práci postupuješ podle jakého scénáře?

S každou modelkou, zvláště s novou si dlouho, opravdu dlouho, povídám o všem možném. Když se zeptá, kdy budeme fotit, odpovím, že už dávno fotíme. Postupně z ní opadáva nervozita, vzájemně se ladíme na stejnou vlnu a já se celou tu dobu dívám a hlavou už mi lezou obrázky. Když se tohle povede, je focení radost a všechno ostatní, jako prostor nebo světla, není důležité. Když se to nepovede, nejsou ani dobré fotky.

Když mi modelka něco hraje a nemůžu ji toho zbavit, utahám ji. Unavené modelky jsou krásně přirozené. Taky hodně fotím během pauzy, nebo když si modelka myslí, že má pauzu. Když máš pocit, že modelka na mojí fotce spí, je to často pravda.

Možná tohle je to kouzlo, které je pak na fotce vidět, nevím :)

Už jsi částečně odpověděl, fotíš doma a to je tvůj ateliér. Velký a vzdušný tě neláká?

Láká mě jakýkoliv nový prostor, ale ne bílé papírové pozadí. Ve velkém prostoru ale ztrácím kontakt s modelkou a fotím ‚pouze‘ obraz, focení v malém prostoru je kontaktní a má formu intimního dialogu.

Spousta fotek je pořízena venku mimo domov. Vyhledáváš ta místa záměrně nebo jsou v tom nějaké náhodné situace?

Je to asi napůl, Karlův most byl plánovaný, ale třeba fotka Cabaret z roku 2005 vznikla náhodně, když jsme šli kolem. Ten nápis už tam není a já jsem šťastlivec, co tam náhodou byl.

Jak na veřejných místech? Problém?

Žádný vážný jsem nezažil. Ono se to sice nesmí, ale když nejsi úplný pitomec a ignorant, dá se fotit, aniž bys pobouřil půl Prahy. Spíš vždycky pár lidí pobavím, mají z toho zážitek. Jen z Karlova mostu nás vyhnal ,sekuriťák', že je to zakázané a že na nás kouká 17 policejních kamer. Už jsme ale měli hotovo a myslím, že obsluha kamer si u obrazovek užívala program, který jsme jim připravili.

Jak jsi došel k takové kombinaci? Kytara, Karlův most, Hradčany, nepodobá se ta fotografie Saudkovi?

Saudek mě vůbec nenapadl, jeho tvorba je naprosto jiná, ale ano, chtěl jsem vytvořit ikonu. Postav nahou holku na Karlův most – to je přece samo o sobě hrozná blbost. A když už to má být blbý, tak pořádně, proto ta kytara :)

Já mám dvě zásadní polohy – jedna je výrazově silný portrét, kterému chci a musím věřit, tam nesmí být žádná faleš. Druhá poloha je hraná a tam naopak chci vidět, že to hrané je, ta nadsázka je důležitá.

Na mostě jsem chtěl fotit nadsázku a nakonec došlo na obojí, modelka nešla vůbec spát, aby nezaspala (fotili jsme v 5:30) a vyčerpáním mi málem omdlela. Díky tomu vzniklo i pár těch silných portrétů.

To zní jako její oběť. Jaké holky si vlastně vybíráš?

Musí být víc herečky než modelky. Tím nemyslím, že by musely nutně něco hrát, spíš jde o tu odvahu nebýt dokonalé za každou cenu. Modelka, která chce být na fotkách hlavně krásná, se příliš kontroluje a fotku tím kazí. Ty moje holky se často šíleně šklebí nebo řvou, to bodové kontrastní světlo umí být taky pěkně nelichotivé, ale ony zůstávají krásné a přitom i výrazově silné. Já jsem tuhle kombinaci krásy a ošklivosti shrnul do jednoho slova ‚uglamour‘ (z anglického ugly – ošklivý a glamour – půvab). Je to takový opak glamour fotografie, která je jen falešným pozlátkem. Naštěstí moje modelky myslí víc na fotku než na sebe. Znají mě a věří mi, že z výsledku nebudou nešťastné.

Jiří Růžek

Zůstat amatérem neznamená dělat věci hůř, ale ponechat si tvůrčí svobodu.

A_{kt}

Fotografie Jiřího neživí a on to nechce změnit, protože závislost na každém stisku spouště by jej svazovala. Jiří je volný a může si to užívat. Vymýšlí, tvoří, ale není tlačенý termínem nebo uzávěrkou a fakturací. Proto se jej ptám, jaký máš vztah ke komerční práci?

Moment, já se nebráním tomu, aby mě živila fotografie, ale fotografováním se nechci živit, to je rozdíl. Mám fotografii moc rád na to, abych si ji zprotivil tím, že budu ráno vstávat a fotit kvůli složenkám.

Můžu si dát půl roku pauzu, když se mi nechce fotit a taky můžu odmítnout pracovat s arogantním člověkem nebo na něčem, co mi není blízké. To je k nezaplacení.

Zůstat amatérem neznamená dělat věci hůř, ale ponechat si tvůrčí svobodu.

KURZ

Adobe Photoshop Lightroom 4

Naučíte se osvědčené postupy vyvolání fotografií
LR budete ovládat s jistotou a rychlostí
Naučíme vás vyvolávat pro tisk a pro internet
Naučíte se upravit typické a vlastní fotografie
LR budete vnímat jako nástroj
Pochopíte, proč je katalog lepší než adresáře

Pro registraci klikněte sem

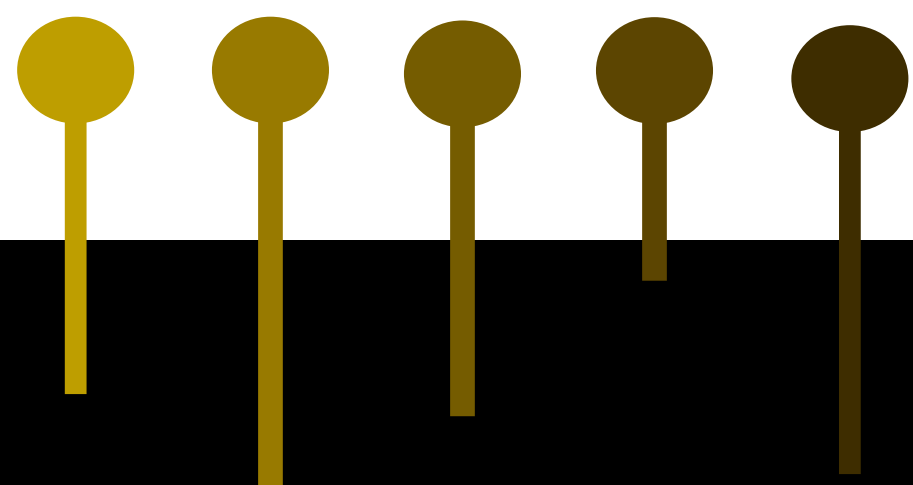
Pondělí 14.1. 2013

Kurz je určen mírně a středně pokročilým fotografům. Učebna v Praze, jednodenní kurz

n a

t u

r e

s Ondřejem Prosickým

www.NaturePhoto.cz

Ondřeji, jaké máš v plánu cesty v nejbližším období?

Zima bude ve znamení dvou workshopů v Kostarice, kde se zájemcům o fotografování živé přírody nebo i zkušeným fotografům vynasnažím přiblížit základní návyky při fotografování divokých zvířat v tropech.

Akce v Kostarice je tradiční již od roku 2005 a myslím, že jsem ji za ty roky vypiloval tak, že si každý odveze fotografie zvířat, které si vysnil. Ať se jedná o plazy, obojživelníky, ptáky, savce, zástupce hmyzí říše nebo při vhodných podmínkách i fotografie krajiny. Největším tahákem však jednoznačně bývá fotografování kolibříků.

Ač bych měl spoustu nápadů, kde bych měl pro sebe objevovat něco nového, prioritně se snažím, aby měli klienti během dvou týdnů co nejvíce příležitostí, přivezli si co nejhezčí fotografie a zároveň se naučili postupy, které se jim hodí v budoucnu. Já sám tedy příliš nového nedovezu.

V tvém portfoliu
nenajdeme fotografie
lidí, portréty,
dokumenty, ale ryzí
fotografie fauny.

Živá příroda je pro mne
největším tahákem, byť si náhodně
zkusím i jiná témata. Ne, že by mě
například fotografování ženského
aktu v atraktivních exteriérech
a v přirozeném světle divoké
přírody nebavilo, ale mám to od
ženy už dlouhá léta zakázané.
Bez diskuzí to tedy respektuji.

Do budoucna však nevylučuji
fotografie vhodně zasazené
architektury do přírody nebo
zakázky, které budou mít blízko
k fotografii dokumentární.

Divoká příroda ale bude
pořád dominantní a budu se
jí věnovat nejintenzivněji.

Na tvém webu jsem četl článek z tvé cesty po Ekvádoru a opravdu mě zaujala tvá tehdejší výbava. Cituji: Použitá technika v Ekvádoru: Canon EOS 300; Canon EF 28-80mm f/4,5-5,6; Canon EF 75-300mm f/4,5-5,6; polarizační filtr Hoya, film Kodak Supra 400, fotobrašna Lowepro Orion Mini. To jsi začínal jako běžný fotograf. Vzpomeneš si někdy?

Vzpomínám si, jako by to bylo dnes! Zrovna v létě jsem pro televizní pořad Travel Journal doloval z archivu fotky ekvádorských sopek z roku 2002. Skeny negativů odpovídaly době, ve které byly pořízeny. Jsem v některých situacích rád, že mám tohle období za sebou.

Tehdy byl pro mne fotoaparát pouze nutný doplněk na cesty, kdy jsem se snažil zdokumentovat místa, kam se mnoho lidí nepodívá. Směřem k fotografování se to zvirtlo až v roce 2004. To už začínal být můj osud zpečetěn, byť jsem si ještě tak do roku 2008 myslel, že se z toho dostanu a zůstanu „normální“. U Canonů jsem zůstal i v době digitální, a určitě nelituji.

Líbilo se ti focení na film?

Rozhodně. A kdybych měl víc času, krajinu bych možná ani jinak nefotil. Podle mne si vůbec nezaslouží, aby ji fotograf mrvil digitálním fotoaparátem. Na diapozitivním materiálu je krajina mnohem živější, šťavnatější.

Koupil bych nějaký velkoformát, sehnal poslední zbytky filmu Fuji Velvia a každý měsíc bych si pohrál tak s 5 - 10 záběry, idylka, žádné dlouhé matlání v počítači při zpracování RAWu. Moje poslední fotka na diapozitivní materiál je možná překvapivě ledňáček říční od České Lípy. Však i to focení zvířat na film mělo své kouzlo, i když to bylo mnohem obtížnější. Focení divoké přírody se věnovalo pár fotografů a nejednalo se o tak masovou záležitost jako nyní.

Takže už ani jeden
snímek na negativ
nebo pozitiv?

Nikdy neříkej nikdy. Dokážu si velice dobře představit to, co popisuji výše. Velký formát někde v krajině. Jak už delší dobu říkám "až bude víc času", bohužel nějak se mi nedaří odhadnou, kdy to vlastně bude. Kouzlo klasické filmové fotografie mě pořád láká, ale mám obavy, že kouzlo k návratu k ní stačit nebude.

Co však můžu říci jednoznačně, je to, že zvířata v divoké přírodě už na film rozhodně "lovit" nebudu. Tam vynikají všechny přednosti digitálních zrcadlovek. Když se v přírodě něco opravdu děje, člověk zbytečně neváhá a fotografií exponuje mnohem více, aby zachytil ten nejlepší moment.

Kdy jsi začal uvažovat o pořízení první profesionální fototechniky, a co jsi nakonec vybral?

Podle mého názoru je nesmysl řešit profesionální / neprofesionální. Znáám patlaly, pro které je full frame zrcadlovka škoda, a naopak fotografy, kteří fotí kompaktem a jejich fotografie jsou úžasné. Čím déle fotím, tím víc si uvědomuji, že řešení fotografické techniky je nesmysl. Na snímku, který opravdu zaujme, se podílí tou nejmenší částí.

Jako o prvním hodnotnějším kousku své fotografické výbavy můžu mluvit o teleobjektivu Canon EF 500 mm f/4 L IS USM. Přestože jsem o něm snil dlouho, konečné pohnutky k jeho pořízení byly trochu zvrácené. Na svých fotografických workshopech v Kostarice jsem psychicky neunesl situaci, kdy si účastníci s kvalitními světelnými objektivy vyfotili raritní druhy zvířat a já, jako lektor, ne.

Tento dlouhý teleobjektiv jsem letos po čtyřech letech vyměnil za světelnější Canon EF 400 mm f/2.8 L IS USM II, který je pro můj záměr při fotografování mnohem vhodnější. V temném tropickém lese se každá clona navíc hodí. Navíc, vždy se snažím o zaznamenání souvisejícího prostředí, ve kterém fotografovaný druh žije, nepotřebuji tedy nutně delší ohnisko. Objektiv je v kombinaci s telekonvertory velmi univerzální a lze s ním poměrně komfortně cestovat. Optické vlastností jsou výjimečné, velmi často využívám i minimální clonu f/2.8. Výměny rozhodně nelituji, ideální objektiv pro moje záměry!

Byl jsi hodně ve
Střední Americe, ale
která oblast je pro tvé
focení nejvhodnější?

Nejvhodnější pro fotografování je vždy to místo, které fotograf zná nejlépe. Pro mne je to určitě Kostarika, kde jsem byl od roku 2004 sedmkrát a vlastně první návštěva místa mě k fotografování divokých zvířat přivedla.

Na poměrně malé ploše je snadno dostupných několik i velice odlišných biotopů, které hostí i různá zvířata. Někdy jsou poměrně zvyklá na lidi, což je pro fotografy přívětivější. V Kostarice se dá snadno přesouvat bez větších přejezdů, je tam bezpečno, ceny stejné jako v Česku, a za dva týdny intenzivního fotografování lze pořídit fotografie až 160 druhů zvířat v přirozeném atraktivním prostředí tropů.

Vhodné místo je obecně to, kde se mohu bez omezení věnovat fotografování a ztvárňovat svoje představy. Tam, kde jsem celý den zavřený v autě na safari, kloudnou fotografii spíše neudělám.

Máš rád teplo nebo zimu? Podle toho co fotíš se v tom nelze moc vyznat.

Mám rád teplo i zimu, byť je mi teplo určitě bližší. Při pohledu do mého portfolia mohou jednotlivá témata působit dojmem „každý pes jiná ves“, ale myslím, že to dokonale odráží to, co bylo v uplynulých letech hlavním motorem mých cest za zvířaty. Prioritně jsem chtěl ve volné přírodě vidět druhy a lokality, o kterých jsem vždy jako malý kluk se zájmem o zoologii četl. Hledání cesty k utváření tvorby patří k vývoji každého autora, nějaký čas to prostě zabere.

Až nyní, po šesti letech intenzivnějšího fotografování, se tomu chystám dát jistý řád. Jednotné téma, které bude všechny fotografické projekty spojovat. Bude to poměrně nákladné, bude s tím spousta starostí a odříkání, ale bude to mít opravdu smysl. Nejen můj prioritní prožitek z pobytu v přírodě. Nechci to zakřiknout, ale první výstup by mohl být už v červenci 2013.

Při organizování tvých cest postupuješ jak?

Když už mám jasnou představu o tématu a lokalitě, které bych chtěl fotograficky zpracovat, je to pořád stejné. Nejprve se podívám, jak se s tématem srovnala "zahraniční konkurence". Abych věděl, co k fotografiím přidat, abych se zbytečně neopakoval. Spousta autorů těží pouze z atraktivity fotografovaného druhu a místa, nepřemýšlí, fotografie pak vypadají popisně a když je jich víc, nudí. Aktuální trend "ten má tohle, to musím mít také" mě dost prudí, je doménou zejména kreativně impotentních majitelů fotoaparátu, o fotografech řeč být nemůže.

Když mám téma a inspiraci, najdu si dostupnou základnu, kde budu bydlet a nebudu se muset přesouvat. Domnívám se, že jen když fotograf stráví na jednom místě delší čas, má šanci poodhalit tajemství přírody a do fotek pak propašovat nějakou poutavou akci nebo umění.

Pak zjišťuji všechny další příležitosti v okolí, abych měl témata doplňková, kdyby dominantní projekt nevyšel (zvíře jsem nenašel, například). Nerad jezdím za jedním zvířecím druhem, vždy dva přidám. Při cestě za kozorožcem alpským tak mám v záloze kamzíky a sviště.

Na svých cestách nikdy nevyužívám služeb průvodců. O fotografovaných zvířatech si přečtu každý dostupný řádek, což je pro fotografování divokých zvířat základní předpoklad.

Objednání bydlení, zajištění techniky, letadlo a doprava na místě je pak už jen rutinní detail. Výše popsané funguje stejně v Brazílii, v Norsku nebo o víkendu v Krušných horách.

A co víza? Psal jsi v roce 2007 o problémech s vízem do USA. Jaký je stav dnes s vízy?

V posledních letech se situace zlepšuje, protože další a další státy postupně vízové povinnosti ruší. A ty, co na vízech trvají, je poměrně rutině rozdávají. Vízum do USA mám do roku 2015, ale obecně se i při přestupech snažím jeho území vyhnout, i kdybych si měl za letenku připlatit. Proč to dělám by bylo na dlouhé povídání.

Když jsi na cestě, spoléháš na nějaké zázemí tady u nás nebo to bereš jako sólo akci a jsi v tom sám?

Poměrně intenzivně cestuji od svých 17 let a nikdy jsem nevyužil služeb cestovní kanceláře nebo agentury. Jen tak si můžu zajistit to, kvůli čemu do světa vyrážím. Nemusím se nikomu přizpůsobovat, kde se mi líbí, zůstanu, dokud se mi to neomrzí. Kde to pěkné není, jen projíždím. Mám rád, když jsem v přírodě sám, vše na mne pak působí mnohem intenzivněji. Cesty obecně připravuji pro sebe a dva kamarády, je to levnější, než při cestě solo. Na mnoha místech světa i bezpečnější.

Na druhou stranu chápu, že je spousta fotografů pohodlných a bez zkušeností, že si rádi připlatí a nemusejí se o nic starat. Za fotografováním se tak dá bez starostí vyrazit s cestovní kanceláří zaměřenou na zvířata na Madagaskar nebo do Antarktidy. Člověk se však musí smířit s tím, že nic nového nepřiveze, o zvířatech se nic nedozví a krásné chvíle v unikátním biotopu mu otráví spolucestující, často bez sebemenšího zájmu o přírodu.

V roce 2006 jsi vyhrál účast do výstavy první Czech Press Photo, může to člověka změnit? Nebo je to ve srovnání s cenami v zahraničí jen malá perlička?

Před těmi šesti lety to byl tuším pouze výběr do výstavního souboru soutěže, jednu z hlavní cen Czech Press Photo 2012 jsem získal až letos. Jak už jsem někde říkal, fotografování není atletika, soutěžení o první místo je hloupost. Osobně proces soutěží беру jako další způsob, jak dostat divokou přírodu i k lidem, kteří se o ni nezajímají. Ač jsem získal ocenění hodnotnější spíše ve světě, rozhodně to ze mne nedělá lepšího fotografa. Obzvláště nyní, když už je každý majitel digitální zrcadlovky v záplavě různých soutěží oceněný, různé "výběr mezi...", "Commended" a podobně.

Bohužel, jsou tací, které podobný "pseudoúspěch" může změnit. Pro mne osobně je to nepodstatný detail, priority mám jinde.

Jak chráníš techniku?

V mém případě je to kvalitní fotografický batoh Lowepro Photo Trekker AW II, který sice prázdný váží 4 kg, ale moje Canon výbavička je v naprostém bezpečí. Plave chvilku po vodě, při pádu ze skalní vyhlídky se z obsahu nic nerozbije - obojí nedopatřením odzkoušeno. Šikovná je i pláštěnka batohu, proti dešti nebo při pohybu bahnitým terénem v tropech.

Na objektivu Canon EF 400 mm f/2.8 L IS USM II mám trvale nasazený maskovací ochranný neopren od firmy Lens Coat, což každému doporučuji. Když ochranu po intenzivním čtyřletém používání objektivu při jeho prodeji sundáte, je jako nový, právě vybalený z krabice.

Jaké je tvé nejpovedenější foto?

Čistě pocitově. Pokud bych se měl prezentovat jen jednou fotkou, určitě bych sáhl po letící vlze pestré s ulovenou vážkou v zobáku, kterou přináší jako potravu mláďatům v dutině, s pozadím rozkvetlých makových květů.

Ta fotografie má všechno, co se snažím do fotografií divoké přírody procpat. Atraktivní zvířecí druh, výjimečný moment z chování zvířat, zaznamenané prostředí, kde daný druh žije, hezké barvy, zajímavou kompozici, pěkné světelné podmínky a úplně na závěr, obstojnou technickou kvalitu výsledného snímku na papíře.

Podobně jako jsem přísný kritik tvorby mých kamarádů a kolegů, přistupuji k fotografiím svým. Fotografie, o kterých se dá říci "povedené", mohu ve své tvorbě spočítat na prstech rukou. Zjednodušeně mohu říci, že od roku 2009 jsem neudělal pořádnou fotku, na jinou než na výše zmíněnou fotku vlhy pestré si nemůžu vzpomenout. Podle mne je dobrá fotografie ta, kterou si člověk pamatuje.

Ke které fotografii máš největší vztah? Myslím tím zážitek, který v ní sice není, ale pro tebe jako autora je nezapomenutelný?

Není to jedna fotografie, ale je to celý fotografický soubor z dokumentování života tučňáků na Falklandských ostrovech. O návštěvě jižního Atlantiku a tučňáků jsem snil dlouhá léta, realizování cesty v skromných podmínkách na vlastní pěst se mi dlouho zdálo neproveditelné. Ale k tučňákům jsem moc chtěl. Po roce a půl příprav jsem se tam nakonec s kamarádem vypravil a vše vyšlo naprosto dokonale, příležitosti pro fotografování chování zvířat značně předčily moje očekávání. V koloniích ptáků byl úplně jiný svět, který mě hodně ovlivnil.

Vzpomínám si, jak jsem při prvním setkání s tučňáky patagonskými jen udiveně seděl v mokré trávě se slzami v očích a vůbec jsem nebyl schopný fotografovat. Až po čase jsem se oklepal a věnoval se zaznamenávání jejich života. Do fotografií se mi podařilo dostat více než jsem očekával, námluvy, páření, starost o mláďata, od jednodenních až po ty ve stáří devět měsíců, kteří se zbavovali prachového peří. Nebo fotografovat krvavé rvačky tučňáků o samice, což se mi podařilo jako vůbec prvnímu fotografovi.

Zklamaly tě někdy výsledné fotografie z tvé cesty?

Protože je pro mne fotografování prioritně jen dobrá záminka k cestě za pozorováním zvířat, zklamaný nejsem nikdy. Jsem asi jeden z mála fotografů, který si dokáže užít fotografování zvířat bez jediného stisknutí spouště. Každá chvíle v přírodě má svoje kouzlo a publikovatelná fotka je jen bonus navíc. Zrovna při fotografování opravdu divokých zvířat, a to obzvlášť v Česku, je cest bez jediné fotky mnoho. Pokud by člověka naplňovala pouze výsledná fotografie, pobyt v přírodě se mu rychle otráví.

Přestože své přípravy na fotografování zvířat i krajiny před cestou hodně řeším, když přijedu s prázdnou, svět se nezboří. Když jsem venku, dozvím se něco nového, co se mi hodí při cestě další. Jak říkám, škoda každého dne, který člověk stráví doma.

V roce 2011 jsi získal ocenění QEP za své fotografie kolibříků. A je to 7 let, co se jejich focení věnuješ. Myslíš, že jsi při jejich focení dosáhl maxima?

Rozhodně ne. Zrovna nyní, před odletem do Kostariky, si při procházení svých fotek kolibříků uvědomuji, že mě samotného už nudí. Fotografie jsou si podobné jako vejce vejci, mění se jen zobrazený druh, případně rostlina, u které jsou zachyceni, jak nasávají sladký nektar.

Vím, že to bude obtížné, ale jistou představu, co fotografiím kolibříků přidat, mám. Myslím, že jsem na to již po technické stránce slušně připravený, ale vím, že to nebude vůbec jednoduché. Pokud by to vyšlo, byl bych spokojený.

Žádné maximum ale asi neexistuje, snad jen, kdybych se snažil vyfotografovat všechny druhy kolibříků, kterých je 320. Asi 50 druhů z nich už mám, ale nikdy jsem neměl pohnutky jich mít co nejvíce. Ale, když by kolibříky jinak fotografovát nešlo, pořád to bude dobrá záminka se do tropů vracet.

Hledáš ještě nějaké další cesty pro focení zvířat? Čemu by ses chtěl věnovat?

S jednou věcí rozhodně problém nemám, a to je generování nápadů, kde je něco atraktivního k fotografování nebo jaké zvířecí téma by šlo lépe nebo nápaditěji zpracovat. Doma mám poměrně bohatou knihovnu, kvůli které jsem si musel pořídit ateliér, proto mám inspiraci stále na očích. Hledat témata k dalším cestám opravdu nemusím, stále je nosím hlavě, nebo už mají založený svůj šanon. Stačí jen složku otevřít a letět. Plány na příští roky mám, ale nechám si je pro sebe.

Jediným limitem k realizování dalších cest za zvířaty je čas nebo lépe ujasnění si priorit. Protože je fotografování opravdu divokých zvířat na vlastní pěst velmi nákladné, stále jej dotuji i z příjmů mé druhé profese inženýrského geologa. Doma mám ženu, dva kluky Olivera a Oskara, dva skotské teriéry. Upřímně musím přiznat, že to úplně idylka není, musím dělat kompromisy. Hlavně že není nuda, život má nějaký smysl a ty vzácné chvíle v divoké přírodě si pak o to víc užiji.

JSEM | VÁŠ VÁNOČNÍ DÁREK

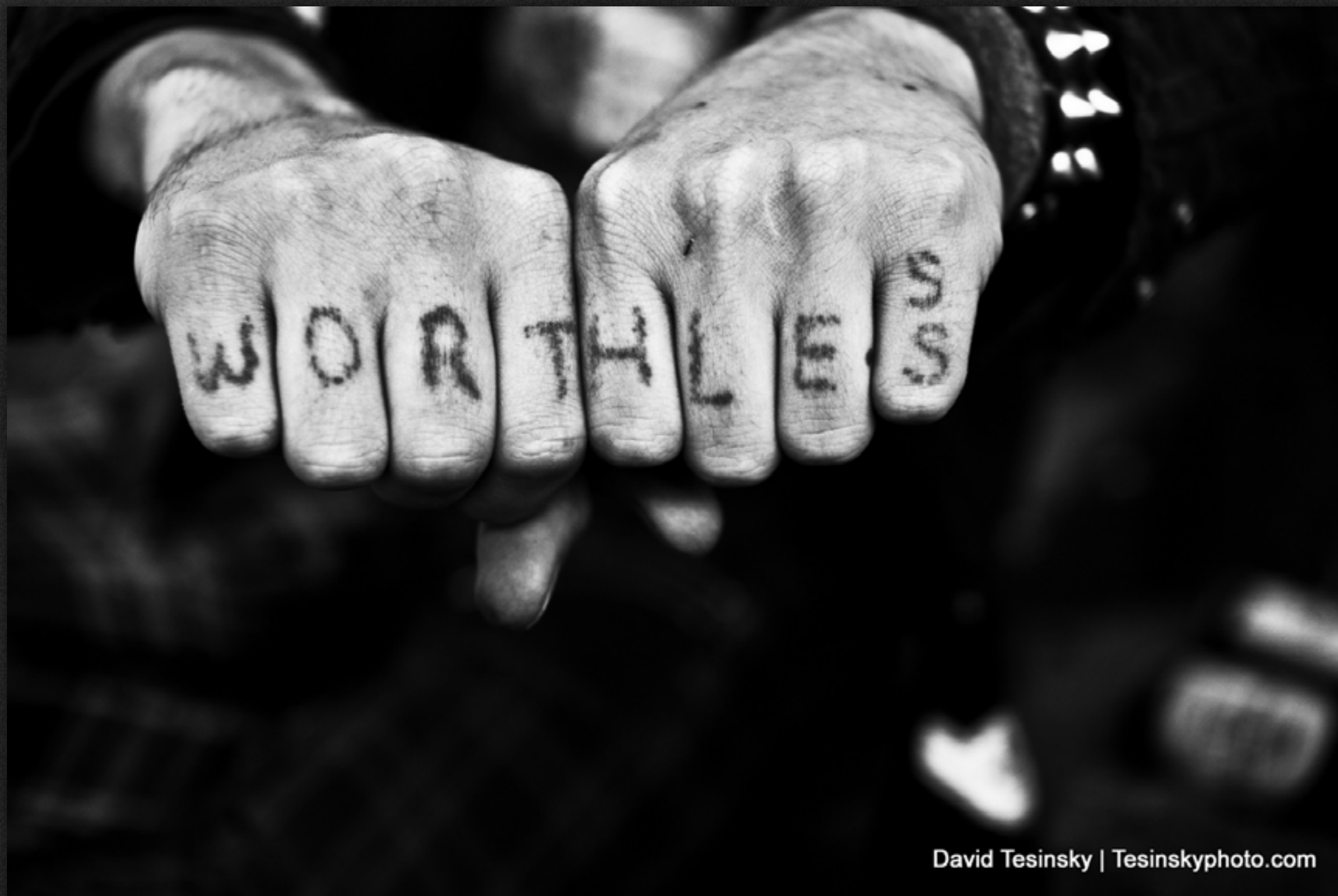
NOVINKA
NIKON 1 J2

- Rozlišení 10.1 Mpx
- Videosekvence Full HD
- Až 60 snímků za vteřinu

Inteligentní fotoaparát Nikon 1 J2 s výměnnými objektivy je konstruován tak, aby rychle myslel a ještě rychleji konal, a zaručuje vám tak vždy náskok před každou probíhající akcí. Tento mimořádně kompaktní a snadno ovladatelný fotoaparát je vybaven vším, co potřebujete k získání vynikajících snímků i videosekvencí.

Street

DAVID
TĚŠÍNSKÝ

David Tesinsky | Tesinskyphoto.com

Těsně před odjezdem Davida do Asie jsme mu nabídli rozhovor do 4. vydání FOCUSmagazine. Jeho práci jsme viděli a zaregistrovali již dříve - to v době, kdy sháněl pár tisíc na to,

aby si mohl zaplatit výrobu svých fotografií. Sponzora nakonec našel a s odstupem času to vypadá, že to byla dobrá investice. V kontrastu s našim předchozím hostem Ľudovítem Pernisem

prezentovaným v rubrice STREET ve FOCUSmagazine.cz je David Těšínský na začátku svého fotografického objevování. Je ale natolik odvážný, že dokáže s fotoaparátem vstoupit do

slamu v Japonsku, Nepálu nebo Indii, přesvědčit o významu své práce drogově závislé, pankáče v Berlíně, bezdomovce v Paříži.

Street

David Těšínský

Jeho příběhy mohou v někom vyvolávat odpor, obavy, ale stejně tak cokoliv jiného, a jak sám říká, občas neví, jestli mu jde o holý život. Vždy je ale schopen dovést zajímavé fotografie, které jsou podepřeny trpělivostí a snahou zachovat fotografovaným osobám jejich vnitřní a vnější prostor nenarušený.

David Těšínský začal fotografovat na svých cestovatelských výletech, ještě při studiu na fotografické škole v Praze. Jakmile ze školy odešel, vše nabralo nový směr. Další prospané hodiny ve škole vyměnil za školu života. Proč ale utekl od vděčné fotografie přírody a začal se zaměřovat spíše na lidi a jejich příběhy?

Nic mě nefascinuje víc než lidi a chci poukázat na věci, které se dějí, trochu „jinak“. Chci aby fotky mluvily za vše i bez zdoluhavých textů, hledám hloubku a snažím se, aby to bylo obohacující pro společnost. Snažím se vždy zachytit „božskost“, život v nejnižších i nejvyšších polohách, strach i lásku, cítím se jako svědek zachycující to všechno okolo svým pohledem. Každý člověk má jiný pohled, jiné oko. Jde mi o intenzivní snímky, žádný suchý dokument.

David Tesinsky | Tesinskyphoto.com

*...občas neví, jestli
mu jde o holý život.*

*...odlet
do USA.
Bylo mi
tehdy 19.*

David Tesinsky | Tesinskyphoto.com

Kdy jste překonal hranici, kdy vás příroda přestala bavit a chtěl jste něco jiného?

Tuto hranici jsem překlenul po svém odchodu ze školy, a odletu do USA. Bylo mi tehdy 19.

Začal fotografovat pouliční scény. Siluetu člověka, školáka na ulici. Bavily ho reakce lidí, bylo to mnohem hlubší než přírodní krásy. A sociální téma se pro něj stalo nejsilnější stránkou.

Jak se fotograf dostane do takové sociální skupiny?

Kamarádka - v minulosti drogově závislá - mě přivedla k lidem závislým na drogách. Fotil jsem dokument, ale nešlo mi zdaleka jen o povrchní dokument, ale naopak o hlubší vstup do této subkultury. Tak jsem našel pár spřízněných „závislých“ duší a trávil s nimi spoustu času od rána do večera, někdy i přes noc a druhý den.

David Tesinsky | Tesinskyphoto.com

Street

David Těšínský

*...a trávil s
nimi spoustu času
od rána do večera,
někdy i přes noc
a druhý den.*

Street

David Těšínský

**Řekněme, že máte studentovi vysvětlit,
jak při focení streetu přistoupit k
fotografovanému člověku. Jak to uděláte?**

Primárně nejde o to, že je to „street“. Spíše bych vysvětloval, že jde o lidi a jejich hloubku. Musí obhlédnout situaci, musí se na situaci podívat a hledat někoho, koho by zachytil.

Když „to“ v tom necítí, nemá to význam. Kontakt je dost individuální. Dále: jestli jde jen o jeden nebo pár snímků z jedné scény na ulici, je otázkou, zda-li má význam se ptát fotografovaných, a také, jestli je to co do počtu focených lidí možné. Pokud se jedná o něco delšího a hlubšího, tak je to o první konverzaci, o vysvětlení záměru... Každý to bere jinak. Na tohle není žádná příručka, je to dovednost a kouzlo každého člověka.

Jde také o to, jestli se jedná o dlouhodobější projekt nebo jen o jeden snímek z nějakého pouličního dění. Když jde o něco dlouhodobějšího, není jiná cesta, než aby o tom focený věděl.

David Tesinsky | Tesinskyphoto.com

David Tesinsky | Tesinskyphoto.com

**Stalo se, že vás někdo při
fotografování ohrozil?**

Napadnul mě bezdomovec v Paříži, když jsem jeden takový moment fotil. Dělán to s respektem a to myslím, že viditelně, ten pán měl evidentně jeden ze špatných dnů. Ve výsledku to neberu jako problém, nic se v podstatě nestalo. Ačkoliv na nás na ulici každý koukal, „samozřejmě“ nikdo nic neudělal.

**Čím to, že vás lidi nechají
fotit v jejich prostředí?
Splýváte s nimi a
okolím? Mimikry?**

Například, ti závislí mi říkali, že už kolikrát přišel někdo v roztrhaném oblečení a hned rozpoznali, že je to jen převlečený policajt. Pokud si člověk obléká přirozeně roztrhanější věci tak je to v pořádku, ale pokud to udělá jen kvůli tomu, že si myslí, že zapadne, tak se to nějak vycítí. Proto, když jdu na schůzku nebo strávit pár dní se závislýma do squattu...nosím pořád to samé. Jde o kontakt, ne o vzhled...

David Tesinsky | Tesinskyphoto.com

David Tesinsky | Tesinskyphoto.com

Street

David Těšínský

Ted' jsem v jihovýchodní Asii a ještě pár měsíců budu.

Kde všude jste fotil?

Indie, Nepál, Japonsko, Malajsie, Singapore, Francie, USA, Německo, Praha, Maroko, Ukrajina, možná ve více jak 15ti evropských zemích... Ted' jsem v jihovýchodní Asii a ještě pár měsíců budu.

Jak vybíráte svá témata?

Vybírám pocitově. Zpravidla mám s tématem nějaký osobní vztah, pocitový, podvědomý nebo jiný... Občas jsem jen inspirován nějakým nápadem a jdu po něm, po hlavě, a často se to vyplácí.

Focení příběhů lidí je sociální věc, jde vždy o kontakt s člověkem / lidmi, a taky lidé jsou často důležitým klíčem pro seznámení nebo mi dají informace, tipy kde najít to, co hledám. Nesčetněkrát mi lidé říkali o asijských slumech, někdo tam šel se mnou, ale jiný mi říkal, že se bojí, že mi to jen ukáže a popřeje hodně štěstí. Ocením obojí.

Street

David Těšínský

David Tesinsky | Tesinskyphoto.com

David Tesinsky | Tesinskyphoto.com

David Tesinsky | Tesinskyphoto.com

Není focení lidí v nouzi příliš laciné? Většiny lidí se to hned dotkne a dotýká...Může to působit prvoplánově.

Vždy jde o způsob ztvárnění a zachycení; více než o konkrétní téma, jde o vlastní úhel pohledu na věc, o vlastní oko a pohled, kterým vidím jen já. Víím, že např. závislí na drogách existují, víím, že se kolikrát někdo pokoušel toto téma fotit, ale jedna věc je kvantita a druhá kvalita, nedělám suchý dokument, pro mě je to hlavně duševní pojem. Mimochodem například závislé můžete považovat jako lidi v nouzi, ale např. ostatní témata jako - lidé v asijských slumech - nejsou zpravidla v nouzi :) často mi přijde, že je to spíš naopak...V těch slumech zachycuji všechny možné momenty, který se přirozeně dějí, ale často fotím právě ty „chudé děti“, které jsou veselé a pobíhají sem a tam.. dospělí to mohou cítit jinak, ale často se také veselí u šach a piva...užívají si prostě život který zrovna mají :)

Street

David Těšínský

Street

David Těšínský

Máte přichystaný nějaký koncept, když jedete fotografovat?

Např. fotografování s feťákama není koncept - jsou to momentální spontánní příběhy, ale občas nějaký koncept v hlavě mám, třeba když sem tam do té „reality drog“ vyfotím nějaký portrét, který fotím jen tak, že mi ten člověk krátce „postojí“. Třeba jsem jednou do jednoho pražského squattu přinesl rám od obrazu a chtěl jsem, aby se do něho vměstnalo co nejvíce bydlících squatterů. To bylo super, všichni jakoby na všechno zapomněli a užívali si to jako děti. Nebo, když sem jim přinesl jejich fotografie z minulosti a fotil je, jak si je prohlížejí.

Které fotografie jsou pro vás nejtěžší?

Nejpsychičtější momenty byly především z mého osmiměsíčního projektu „All Along the Watchtower“ o závislých na drogách v Praze. Za poslední 3-4 roky toho bylo docela dost, tak dost, že už ani nevím :)

Vaše nejtěžší chvíle?

S feťákama to bylo nejtěžší.

Adrenalin z velké motivace udělat nějaké dílo, vyhrál.

David fotil hodně v Praze a docházel mezi drogově závislé 8 měsíců. Jeden z nich sice souhlasil s focením a souhlasil i s publikací fotografií, ale když pak článek vyšel s fotkami, začaly problémy a projekt skončil.

Byl to pro mě nejsilnější projekt, zažil jsem hodně zajímavé okamžiky, třeba posezení s třemi závislými ve squattu do sedmi do rána.

Měl jste někdy strach?

Měl i neměl. Adrenalin z velké motivace udělat nějaké dílo vyhrál.

Slamy byly podle vás přátelské - proč?

Slamy v Indii a Nepálu, které jsem navštívil, byly plné dětí, které byly posedlé mým foťákem a pro hodně místních jsem byl první „face to face“ kontakt se západním světem. Slam v Osace v Japonsku byl plný starších lidí (40-80 let) popíjejících pivo nebo saké s cigaretou v ruce. Pijí vlastně od rána do večera. Dostal jsem tip na tento slam, ale ostatní mi nedoporučovali tam chodit a zdůrazňovali, že to není dobrý nápad tam jít s foťákem na krku, ale nakonec jsem tam chodíval a sem tam si ke mně někdo sednul, povídali jsme a kontakt se postupně rozrůstal a to takovým stylem, že druhý den už o mě skoro všichni věděli a dokonce jim nevadilo, že je fotím, brali to, i přes jazykovou bariéru chápali snad absolutně můj záměr poznání a přetransformování mého poznání do fotografií.

Street

David Těšínský

foto expedice

3.2.2013

Sumatra, Bali

15 dní

Registrace
Sumatra

9.7.2013

Island

15 dní

Registrace
Island

4.5.2013

Toskánsko

8 dní

Registrace
Toskánsko

Cestujete s fotoaparátem a s vámi dalších 20 cestovatelů. **Je to běžný turistický zájezd.** Objevujete končiny, kam se třeba už nepodíváte, taháte s sebou těžkou výbavu, stativ, přechodové filtry, dálkové spouště, konvertory a nakonec máte na pořízení snímku **2 minuty**.

Zastavit, vyskočit z autobusu, vyfotit a jede se dále. Se zrcadlovkou a celou tou výbavou jste mírně řečeno „exoti“ nebo ostatní řádně **zdržujete**.

Protože provozujeme naše fotografické kluby a setkáváme se s fotografy každodenně, ať na internetu nebo osobně, pochopili jsme, že pořídit kvalitní fotografie, něco se při tom naučit, poznat nové kraje a kultury - **a to pořádně - lze jen na specializované akci určené jen fotografům.** A tak jsme je začali podobné akce pro členy našich fotoklubů organizovat sami.

Fotoexpedice mají za hlavní cíl připravit co nejlepší podmínky pro pořízení skvělých fotografií a poznání světa.

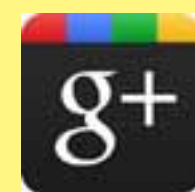
Mnohdy čekáme na správné světlo, vyhlížíme místa, často se na ně vracíme i několikrát, trpělivě čekáme až přejde mrak po dešti, na svahu čekáme, až slunce vrhne paprsky na kopeček, na kterém stojí toskánské osamělé stavení s cypřišovými alejemi.

Vstáváme brzy ráno, abychom za východu slunce na Křížovém vrchu se svými 400mm objektivy zachytili paprsky prostřelující válející se mlhu.

To jsou naše fotografické expedice. V tomto díle vám chceme ukázat některé fotografie z našich fotoexpedic na Sněžku - naši nejvyšší horu.

Stránky na Facebooku a Google+, kde najdete informace o aktuálních fotoexpedicích.

Když kliknete na Líbí se mi nebo si nás přidáte do Kruhů, budete dostávat informace, kam aktuálně cestujeme.

PHOTO EXPEDITIONS

ISLAND

Island je jedno z mála míst na světě, kde si s vámi příroda potřásá rukou nebo v zápětí po pár kilometrech ukáže svou nejtemnější drsnou tvář.

Můžete ležet v horkém termálním prameni a kolem vás sněží, můžete si máchat nohy v ledové vodě ledovcového jezera a opalovat se.

Na Islandu potkáte všechny druhy počasí

a kontrasty; od teplého slunečného dne, po několikátýdenní šedou oblohu, ze které doslova padá voda. Od hluboké dlouhé noci v zimě po prosluněné letní dny, kdy Slunce zapadá od 10 do 2 do rána a ve 4 je zase na obloze.

Mrazivá voda severních arktických proudů a vařící voda z jádra země se pravidelně mísí a někdy poskytují lidem teplo, jindy obtíže a zkázu. A vy se snažíte to pochopit a přijmout.

Nikde na světě se člověk neobejme s pestrou přírodou tak, jako na Islandu. Nikde na světě není tolik chladu a mrazu nebo horka.

Proto je také Island
častou – a velice
drahou – cílovou
destinací mnoha
turistů.

My na něj
pojedeme opět
fotografovat
v rámci naší
fotoexpedice v létě
2013.

Více informací
se dočtete na
stránkách expedice
[na Island 2013.](#)

Přijďte se podívat
do galerie NO
STRESS na
naše prosincové
promítání
fotografií z expedice
na Island v roce
2011.

Účast nám ale
raději potvrďte
tímto formulářem.

LOOK

BELLA 2012

VELKÉ FINÁLE – PRAHA – PROSINEC 2012

prestige
models

**HLASUJTE PRO LOOK BELLA INTERNET
A DIVOKÁ KARTA NA WWW.LOOK-BELLA.CZ!**

Tomáš
Třeštík

REPO reportáž

Tomáš Třeštík vystudoval na FAMU fotografii, a od té doby se nepustil fotoaparátu. Nějakou dobu fotografoval pro časopis Reflex, v komerční práci je zastupován agenturou PINK productions a často spolupracuje na projektech své matky Heleny a sestry Hanky Třeštíkových.

FAMU bylo pro vás odrazovým můstkem pro další práci, co vám tato škola dala?

Potkal jsem tam plno zajímavých lidí, jak mezi profesory, tak mezi spolužáky. Byl jsem v ročníku s Milanem Jarošem a Lukášem Žentelem, magisterskou práci mi vedl prof. Vladimír Birgus. Dalo mi to rozhled v oboru a pokoru.

ELIQUÉ

REPO
reportáž
Tomáš Třeštík

Za jakou fotografickou práci jste poprvé dostal zaplaceno, a za co jste to utratil?

První „vážná“ kampaň byla myslím pro jednu spořitelnu. Co jsem si koupil? Nepamatuji se přesně, předpokládám, že nějakou fototechniku.

Kdy jste si uvědomil, že budete chtít pozorovat svět hledáčkem fotoaparátu?

Já to nikdy nebral takhle fatalisticky. Focení mě baví, nějak jsem do toho dorostl, musím se přiznat, že mě vlastně baví víc a víc... Ale neberu to jako nějaké poslání, mám prostě štěstí, že se živím tím, co má většina lidí okolo mě jako koníček.

Proměním
i vaše sny
ve skutečnost

Jsem vaše KB Půjčka

- bez zajištění
- do 2,5 milionu Kč
- s možností předčasného splacení zdarma

Úroková
sazba od
8,9 % p. a.*

REPO

reportáž
Tomáš Třeštík

Měl jste nějaké dědičné vlohy, máte to v rodině?

Tak tady trošku narážíme na otázku „co to je umět fotit“...

Ano, některé věci se nedají nabiflovat :)
Myslím si.

Pro mě je to umět se dívat, umět jednat s lidmi, přemýšlet.
To vše v rodině myslím máme. Hodně o těchto věcech
mluvím s tátou.

REPO

reportáž
Tomáš Třeštík

Když jsme spolu dělali rozhovor, pořád jste telefonoval a vyřizoval pracovní záležitosti. A také jsem na internetu našel vaše fotografie z mobilu. Když máte profi výbavu, proč fotit mobilem?

iPhonem fotím jednak, když u sebe nemám Canon, nebo když se mi velkej foťák nechce vytahovat.

A nemrzí vás někdy po stisknutí spouště: „no to kdybych udělal na zrcadlovku, to by bylo mnohem lepší“.

To je otázka, jestli by to bylo mnohem lepší. Ne vždy je to o technice. Ale obecně - fotograf by měl vědět, co čím fotit, a měl by to vědět dopředu. Jinak se mi samozřejmě často stane, že lituju že jsem si nevzal foťák.

Takže iPhone nepovažujete za „foťák“? :)

iPhone považuji za skvělejší telefon, se kterým jde celkem slušně fotit, ale ne vždy nahradí foťák.

Co byste poradil těm, kteří s focením mobilem začínají a třeba nemají odvahu se pustit do větších projektů?

Ať se vykašlou na všechny ty Instagramy a podobně, to z nich fotografie neudělá. Instagram si myslím můžou dovolit používat lidi, kteří už jsou hotoví fotografové a vědí, co dělají a proč. A i ti se v tom občas ztratí.

Který žánr vás živí a co fotíte nejraději?

Živí mě reklamní fotka, mám rád dokumentární projekty, okrajově se věnuju režii. Rád spolupracuji na zajímavých projektech. Reklamní fotka je teamová práce. Důležitější, než to koho máte před objektivem, je často to, kdo s vámi stojí za foťákem... Ale obecně - fotím převážně „lidi“.

A co nejvášnivěji?

Nejsem „vášnivější fotograf“. Vášnivě spíš žiju, než fotím.

REPO
reportáž
Tomáš Třeštík

REPO

reportáž

Tomáš Třeštík

Taky jsem nabyl dojmu, že vaše fena je častým objektem vaší vášně... (*pozn. redakce. Tomáš se nejdříve tvářil, že nevěděl, že se ptáme na jeho psa a konzultoval otázku na svém facebooku s přáteli.)

Tak to asi každej, kdo má psa, zná. Bais se fotí dobře, baví nás to se ženou. Otázka je, jak to baví Bais :-)

V Reflexu jste hodně fotografoval portréty, který je pro vás nejsilnější?

Mám rád fotku Marthy Issové na sloupu lampy na Čechově mostě.

Máte nějaký, který jste zatím nikde nikdy neukázal a ukážete jej jen čtenářům FOCUSmagazine.cz?

Nemám.

REPO

reportáž
Tomáš Třeštík

Znám z Facebooku fotografie na balkóně vašeho ateliéru. Záměr byl fotografovat, když někdo přijde pracovat do ateliéru nebo prostě jen takový deníček?

Několikrát jsem zkoušel udělat cyklus portrétů lidí okolo sebe, které by něco vizuálně spojovalo. Fotil jsem je u bílé stěny, u šedivého pozadí, v zrcadle v koupelně. Když jsem se přestěhoval do svého současného ateliéru, začal jsem to zkoušet na balkoně a přišlo mi, že to konečně dává smysl. Pokračuju v tom už druhým rokem, mám něco okolo šesti set fotek.

∞ dobrá fotka jde udělat i krabicí od bot

REPO

reportáž
Tomáš Třeštík

Co byste v pěti bodech poradil „amatérovi“, který chce tvořit dokument?

» at' si vybere téma, které ho baví, které miluje, které ho zajímá a ne téma, o kterém si myslí, že půjde dobře fotit,

» at' fotky ukazuje, konzultuje, radí se,

» at' si fotí „deníček“ a lidi kolem sebe - tříbí to vidění, je to zábava a dobrý trénink,

» at' ho nepohlí řešení techniky, dobrá fotka jde udělat i krabicí od bot,

» at' si vezme pohodlný boty.

20 let po revoluci
jste fotal 20. výročí
„revoluce“ na Národní.
Kdo přišel s nápadem
vyfotit 10 000 lidí
jako inscenovanou
fotografii?

Někdo z redakce Reflexu. Tuším, že
tehdejší šéfredaktor Pavel Šafr. Ale
možná se pletu. (*pozn. red. [viz Reflex](#))

Podle galerie vašich
fotografií to ukazuje na
to, že vás krajinka moc
netáhne :)

Zatím ne, ale stárnu, počítám s tím,
že to ještě může přijít...

REPO
reportáž
Tomáš Třeštík

∞ ...z procesu vypadávám naštěstí i já.

REPO
reportáž
Tomáš Třeštík

Chci položit další otázku týkající se vaší komerční práce. Jaká je historie, život fotografie, kterou uvidíme nakonec na stránce nějakého časopisu?

V ideálním případě je to nějak takto: Klient něco vyrábí a buď neprodává, nebo chce prodávat víc. Ozve se reklamní agentuře. Reklamní agentura vymyslí reklamní kampaň a ozve se fotografům nebo produkcím, které fotografy zastupují s nabídkou práce. Vyberou si fotografa, s tím kampaň nafotí, předají to mediální agentuře, která to rozdistribuuje do médií, tam si to vy i já prohlédneme a utíkáme si to koupit.

A v neideálním případě?

V takovém případě to začne klient bastlit nějak sám, aby ušetřil, čímž z procesu vypadávám naštěstí i já.

REFLEX

32

POUZE V REFLEXU

ODCHÁZÍM!
POSLEDNÍ ROZHOVOR
S VÁCLAVEM FISCHEREM

TÉMA

PŘEŽILI PÁD LETADLA.
JAKÝ MAJÍ ŽIVOT?

POZOR! TOTO NENÍ FIKCE!

JXD SE ŽENÍ

ZÁZRAK LÁSKY ANEB REALITY SHOW REFLEXU ZAČÍNÁ

REPO

reportáž

Tomáš Třeštík

Fotil jste také kontroverzního J X Doležala, ala Lennon a Yoko Ono. Vyšlo to v Blesku a myslím, že nápad to není nový. Před časem podobně fotili Paroubka. Přišel vám J X Doležal jako typický kandidát na takovou fotografii?

Tu citaci jsem nejdříve použil já v Reflexu s JXD, následně opět v Reflexu vyšla citace s Paroubkem. Blesk to použil zřejmě až později, nevím o tom, ale je to jeden vydavatelský dům, takže je to možné. Paroubek byla myslím montáž, s tím jsem neměl nic společného. No, a jestli je JXD typický kandidát na takovou fotografii? Nerozumím té otázce... Jestli může být JXD vyfocen v póze Johna Lennona? Kdybych si to nemyslel, tak bych to nevyfotil.

∞ Více než úspěšný fotograf, chci být úspěšný manžel a úspěšný otec.

REPO
reportáž
Tomáš Třeštík

Při našem rozhovoru jste mi ukazoval práci, kterou zatím nemáte nikde publikovanou a držíte ji pod pokličkou. Myslím, že pár slov byste prozradit mohl...

Už asi dva roky pracuju na větším projektu - fotím kluky, co malují graffiti. Je to celkem adrenalin, ale strašně mě to baví a zajímá. Chci vydat knížku, jsem teprve na začátku.

Jste úspěšný fotograf, ale kam chcete pokročit dále?

Více než úspěšný fotograf, chci být úspěšný manžel a úspěšný otec.

NADAR

fotografická
laboratoř a studio

TISK FOTOGRAFIÍ A3 45x32 cm

Rámujeme
rámy Nielsen

**20% sleva
na desky**

Paspartujeme,
zasklíváme

Adjustujeme
Laminujeme

**56 Kč s
papírem**

Fotokalendáře

www.nadar.cz, fotostudio@nadar.cz

Nikon kalendář

Vítězné
fotografie

Více na
internetu

Leden

Autor: Michael Kudela

Název fotografie: Černé slunce

Typ fotoaparátu: Nikon D300

Únor

Autor: František Tůma

Název fotografie: kuk

Typ fotoaparátu: Nikon D60

Březen

Autor: Kamil Novotný

Název fotografie: jedééém :-)

Typ fotoaparátu: Nikon D700

Duben

Autor: Pavel Žofka

Název fotografie: Lustgarten, Xc, Elfiturm

Typ fotoaparátu: Nikon D100

Květen

Autor: Ladislav Renner

Název fotografie: Santiniho elegance

Typ fotoaparátu: Nikon D90

Červen

Autor: Věra Stuchelová

Název fotografie: Svět v kapkách

Typ fotoaparátu: Nikon D200

Červenec

Autor: Petr Chmelík

Název fotografie: Fotosession v Berounském skateparku aneb na kole trochu jinak...

Typ fotoaparátu: Nikon D2x

Srpen

Autor: Simona Smrčková

Název fotografie: LANDSCAPE

Typ fotoaparátu: Nikon D700

Září

Autor: Jan Třeštík

Název fotografie: soumrak

Typ fotoaparátu: Nikon D2x

Říjen

Autor: Martin Frič

Název fotografie: Face

Typ fotoaparátu: Nikon D80

Listopad

Autor: Simona Smrčková

Název fotografie: BLACK WINGS II

Typ fotoaparátu: Nikon D700

Prosinec

Autor: Jan Watzek

Název fotografie: Zimní krajinou

Typ fotoaparátu: Nikon D90

Jedno kliknutí

2
2012
FOCUS
magazine

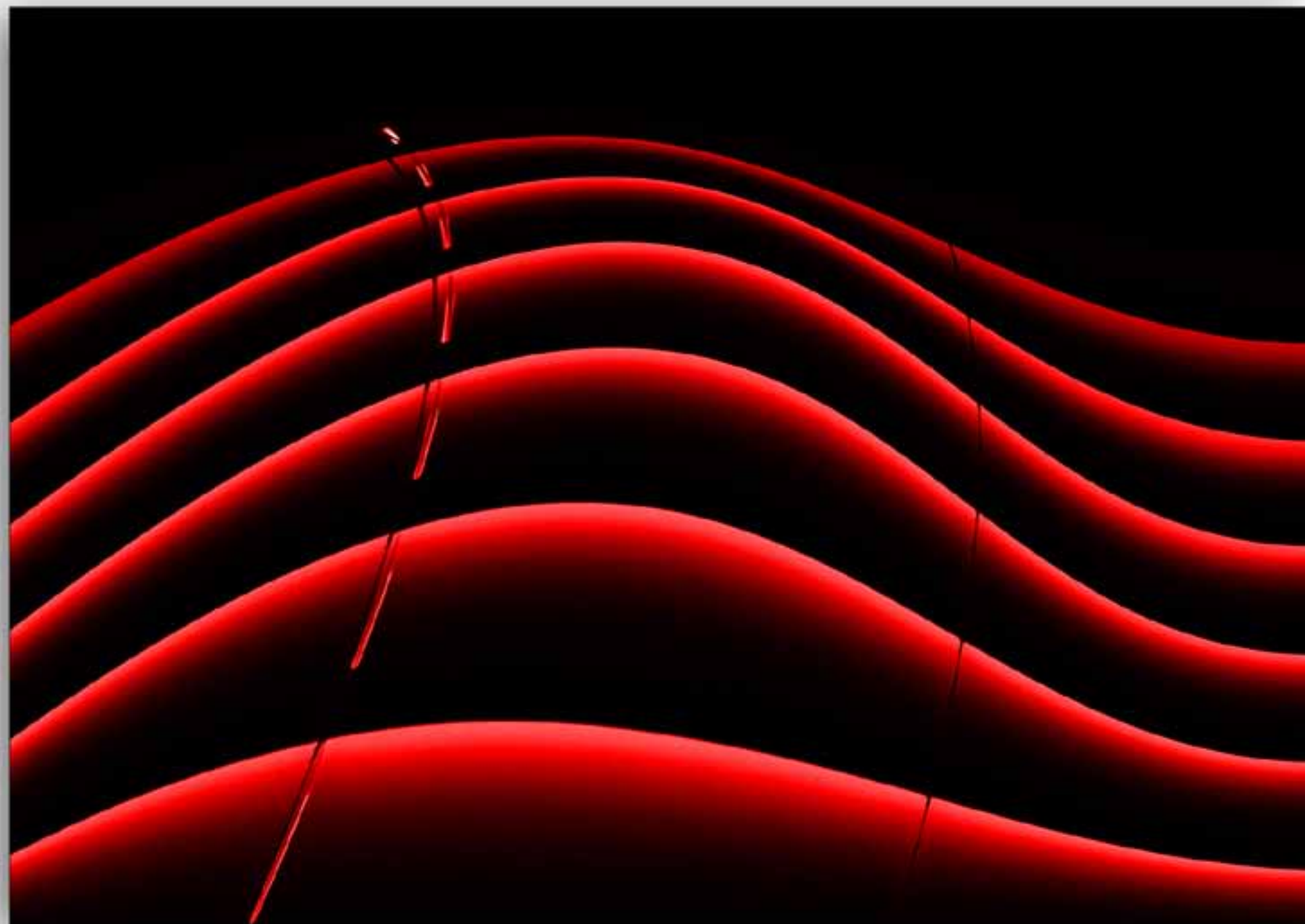

a další focusmagazine se vám ohlásí do mailu

ABS
TRACT

RUDY CHORVAT

Rudy Chorvat začal své práce publikovat teprve nedávno. Patří ke klasické fotografické škole fotografů, kteří uměli vyvolávat filmy a pracovat pod zvětšovákem. Díky téhle zkušenosti začal pracovat po svém příjezdu do New Yorku v jednom z nejlepších labů, do kterého si dávali své fotografie vyvolat přední fotografové a umělci. Vypracoval se na uznávaného experta, a pracoval ruku v ruce s vědci společnosti Kodak na vývoji digitalních postupů a barevných profilech.

Vyrůstal v Brně v tehdejším Československu. Od mládí se zajímal o umění všeho druhu, maloval, kreslil, modeloval, fotil, hrál na několik hudebních nástrojů. Pohyboval se mezi lidmi, od kterých se učil nové pohledy na svět a postupy je ztrvárnění. Fotografoval inscenovanou fotografii, lidi, street...

ABSTRACT

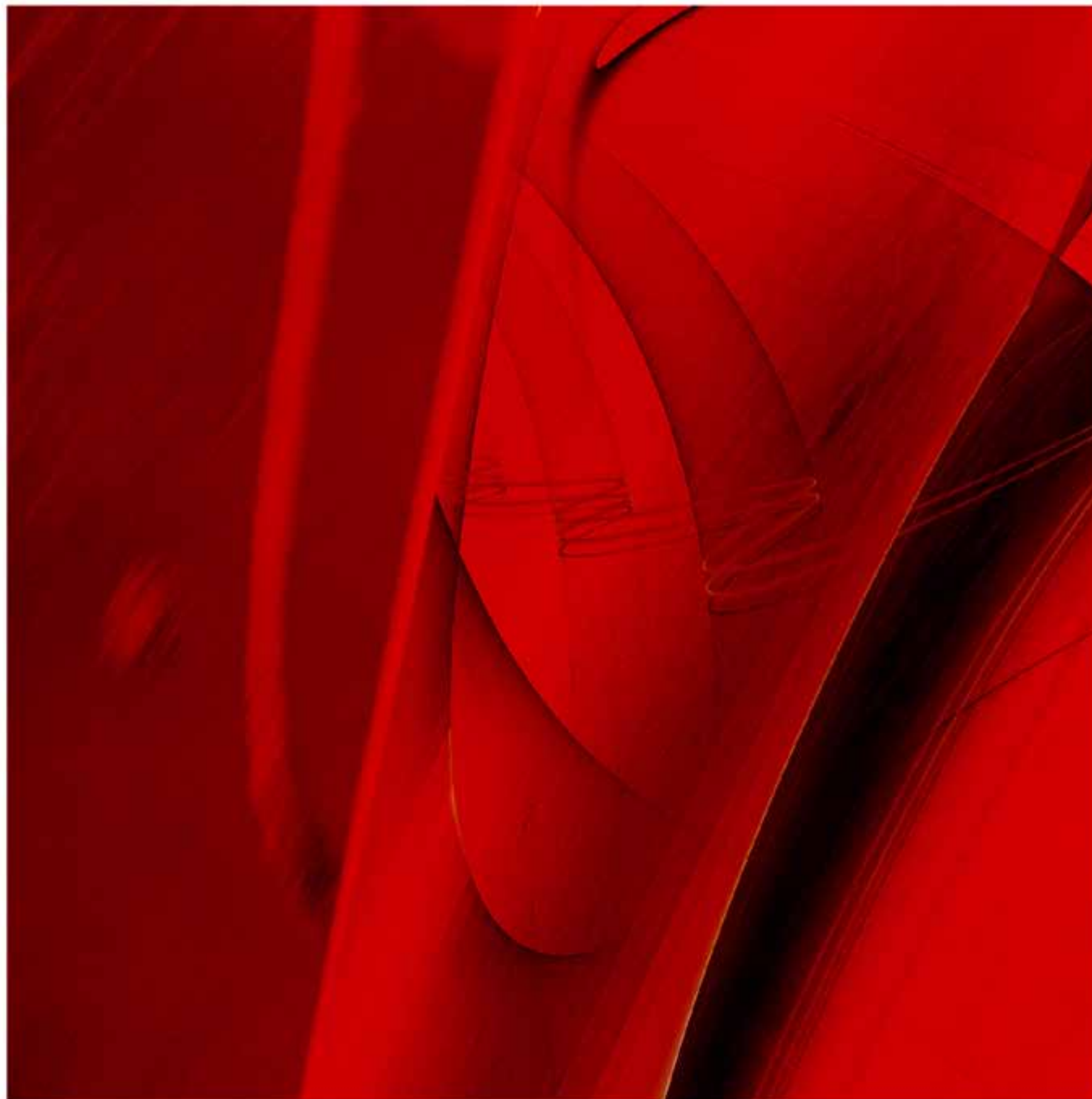
S Rudym jsme udělali na dálku přes 6 časových pásem autentický rozhovor o jeho práci, zájmech a zevšednění New Yorku.

Co jsi nejvíce fotografoval po svém příchodu do USA?

Fascinovaly mě pohledy na novou krajinu v novém domově, hodně jsem fotil landscapes, architekturu a...New York.

Proč tě to téma bavilo a proč tě později bavit přestalo?

Moje okolí se mi stalo všedním, a tak jsem se snažil dávat něco navrch, ze začátku jsem používal postupy pod zvětšovákem, a začal experimentovat s editory v počítači, i když tehdy digitální kamery ještě neexistovaly.

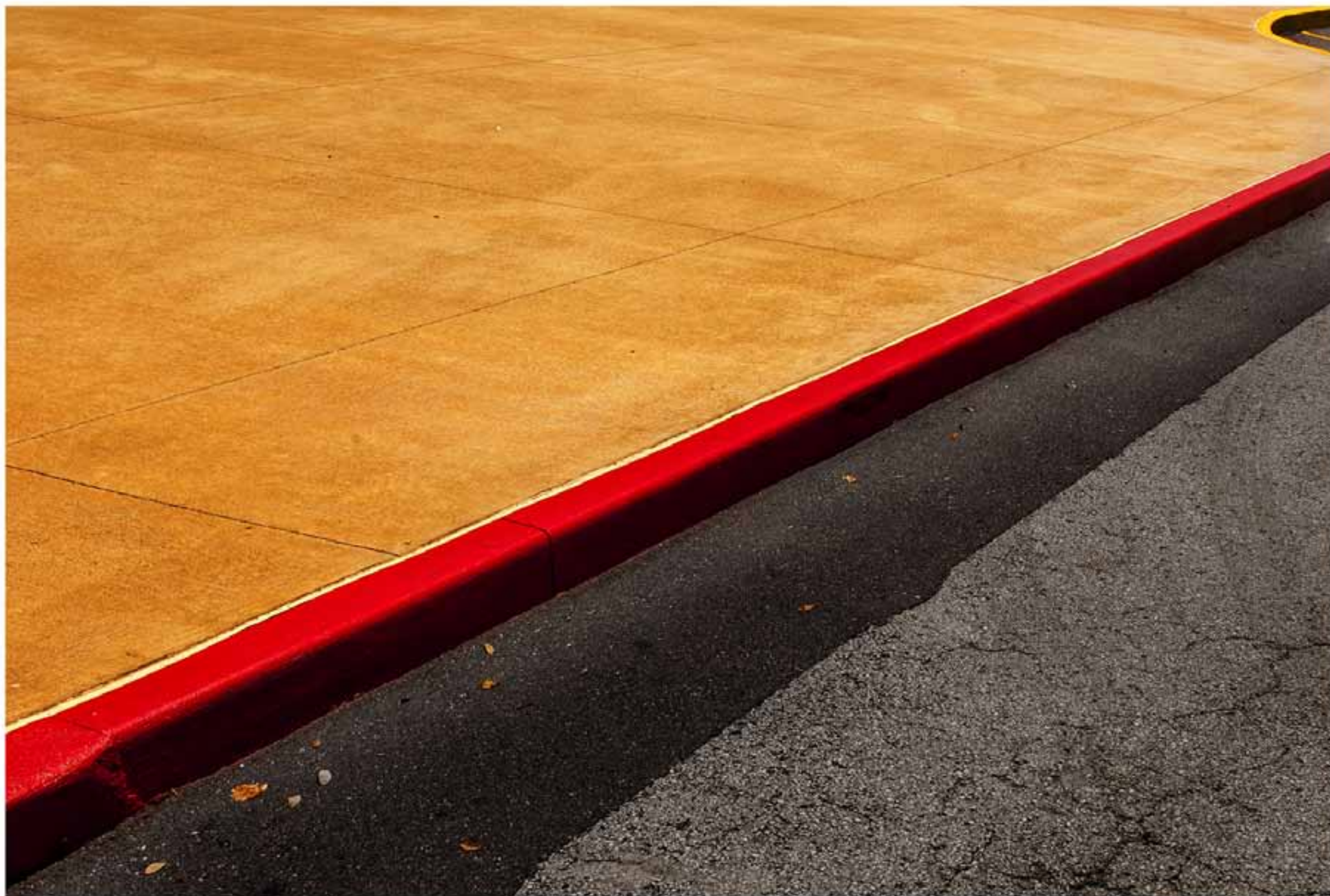
*Jak jsi vnímal své úspěchy ve
svatební fotografii v době, kdy
jsi pracoval v New Yorku?*

Jeden přední svatební fotograf, se kterým jsem se seznámil v labu, mně uvedl do focení svateb a ostatních událostí odehrávající se v těch nejlepších amerických rodinách. Byly to většinou velké akce, kterých jsem byl spíše účastníkem než fotografem. Fotil jsem takzvaný „journalistic style“, snapshots. Všechno na film. I po přestěhování na Floridu mně hodně přátel, zákazníků kontaktovalo. Žádali, abych přijel a fotil jejich akce.

*V našem rozhovoru jsi několikrát zmínil, že jsi
také maloval, to nemá k fotografii daleko. Co
upřednostňuješ, malování nebo fotografii?*

Malování a fotografování je úplně něco jiného, ale má to svoje společné cíle.

ABSTRACT

Podle toho, co jsi mi na sebe prozradil, tvoříš hodně do šuplíku. Nemáš potřebu ukazovat jiným svou tvorbu?

Tvořím pro své potěšení, a pro svoji radost,...ukazovat druhým, je bonus,... poslouchat kritiku a dohady, jestli je to fotografie, nebo ne,...to je zábava.

V roce 2002 jsi odešel na Floridu. Byla to cesta za Sluncem? Jak se změnil tvůj pohled na fotografii po tom, co jsi změnil město?

Můj pohled na fotografii dostal více barev a světla, více kontrastu.

Tvá dnešní tvorba je hodně abstraktní, kdo chce, dokáže v ní najít také prvky industriálu a architektury... Tebe čisté linie něčím uhranuly?

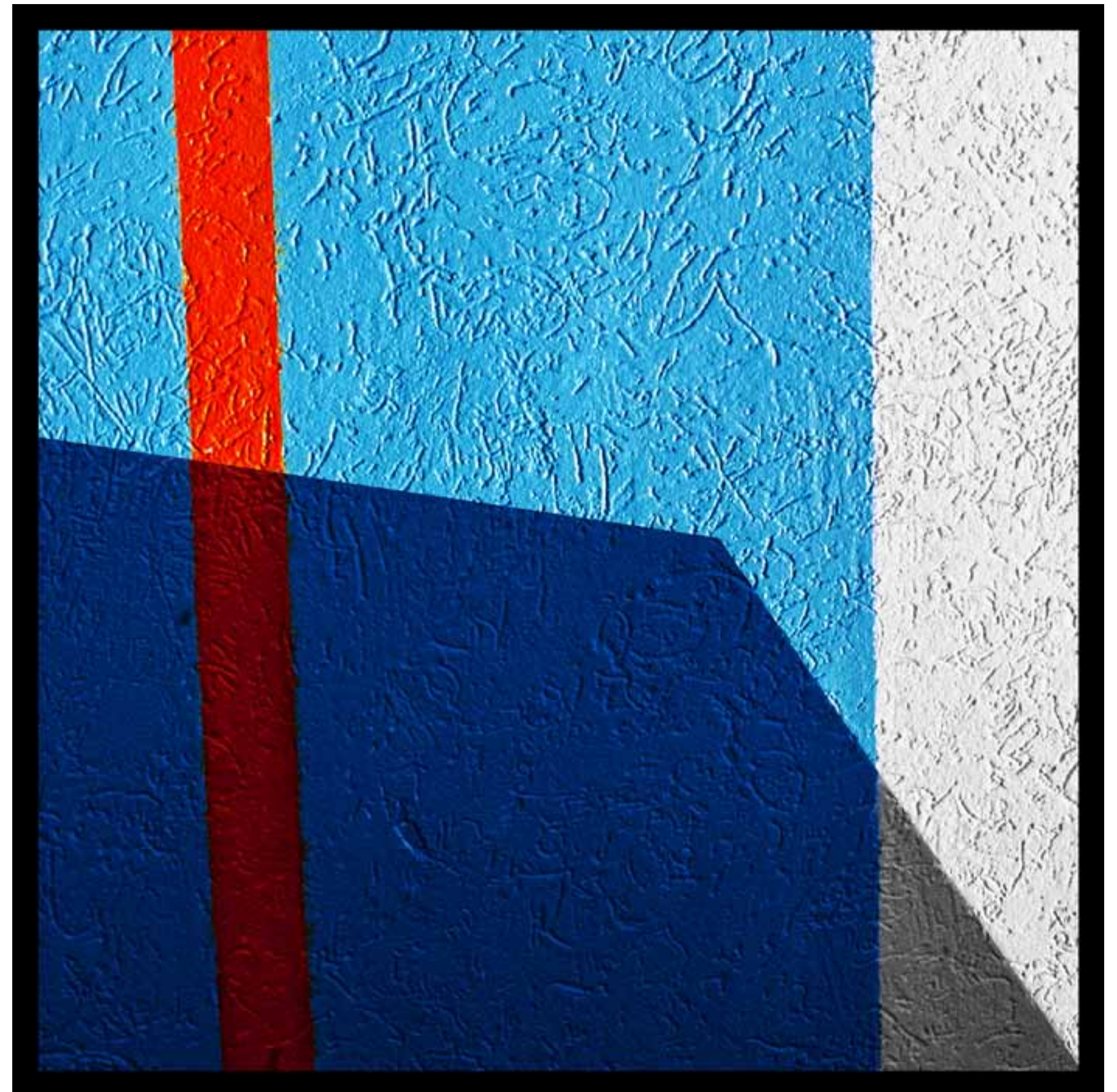
Zaujalo mě všechno, co je kolem.

Rudy, v našem povídání přes skype, jsi mnohokrát zmínil, že fotografie je fotografií teprve, až ji držíš v ruce...

Otázka ovšem je, co to je fotografie? Jestliže by tahle otázka byla položena před 20 lety, odpověď by pravděpodobně zněla, kus papíru, fotopapíru, na jehož jedné straně je obrázek, film, diapozitiv... Jedno bez druhého nebylo považováno za fotografii, dokud to někdo neumístil na papír. Ovšem výsledek ze stejného originálu může být velmi rozdílný. Ze stejného originálu můžeme vyrobit fotku, která má své místo v odpadkovém koši, a nebo v galerii.

Klademe si tedy otázku: Je záznam ve fotoaparátu nebo na digitální kartě fotografie? Nebo jen hromada čísel, ze kterých někdo tu fotografii udělá? Film nebyl považován za fotografii, je tedy obraz na monitoru počítače fotografií? Musí fotografie vzniknout už v aparátu nebo vzniká pod zvětšovákem, dnes ve Photoshopu? Fotografie je záznam světla, kreslení světlem, ale teprve až ji držím v ruce.

Odpověď tedy není tak jednoduchá, asi je lepší moc nemudrovat a dívat se na výsledek, který je to nejdůležitější.

ABSTRACT

Máš nějaké fotografické vzdělání?

Ano, mám za sebou školu, školení, fotokurzy... nejdůležitější je asi - a nejvíce se u mně počítá - životní zkušenost.

Na konci minulého století fotografové tvořili a pak za nimi stáli „dělníci“, kteří jim filmy a fotografie vyrobili. Bez nich by asi žádnou výstavu neudělali. Změnilo se to v dnešní digitální době?

Zvětšováky je nyní editor v počítači. Bez zvětšováku by nic nevzniklo, a to si ne moc lidí uvědomuje...

Zatím jsi nikde nevystavoval, myslím, že je to škoda. Jaký máš názor na výstavy?

Jednou možná něco zorganizuji.

Tvá tvorba už mi připadá spíše jako art než fotografie, jsou to silné kompozice, barvy. Takový funkcionalismus ve fotografii.

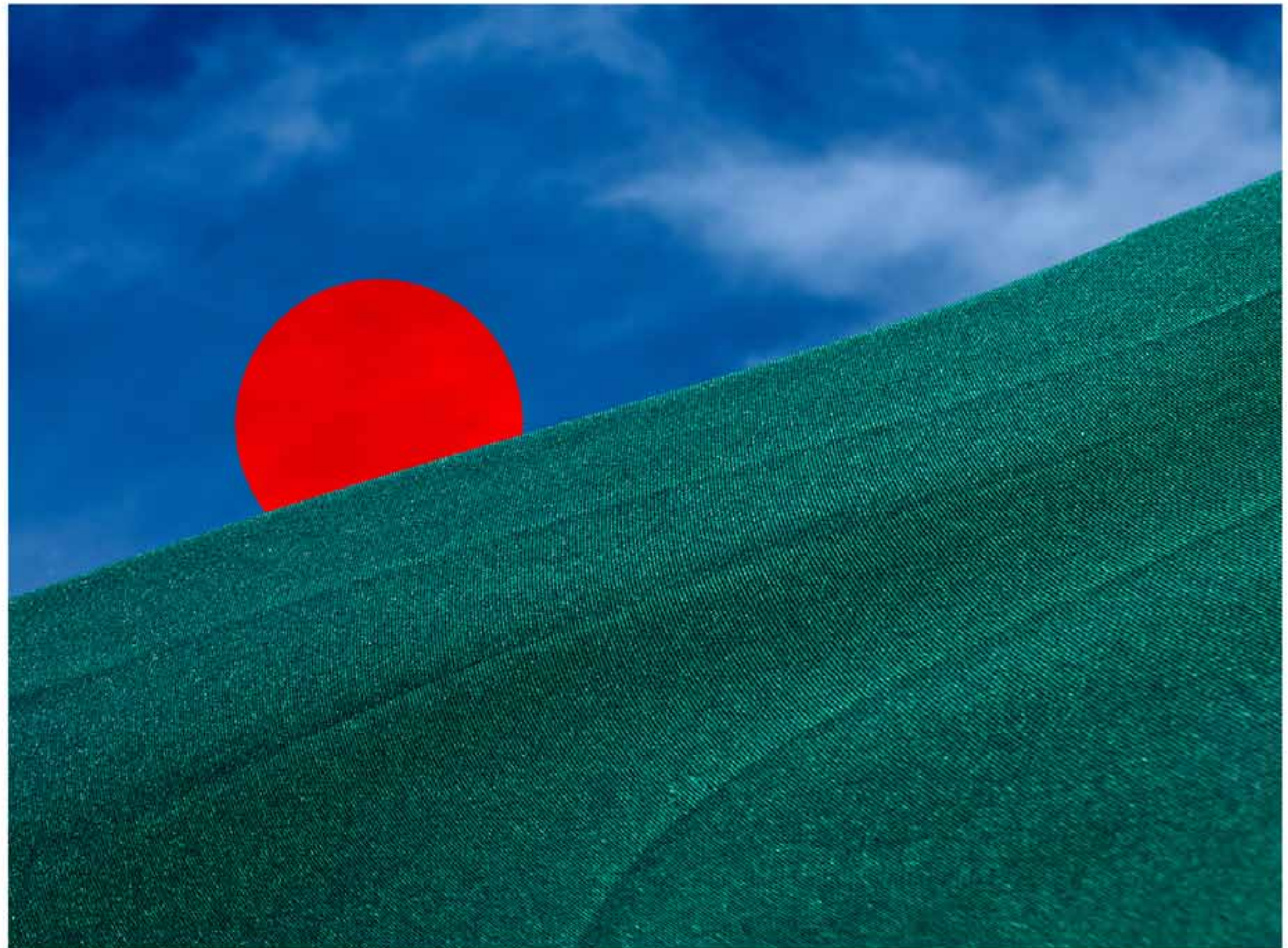
Fotografie je art,..aspoň jeho část.

Co by jsi poradil těm, kterým se tvá tvorba líbí, kde mají začít, aby se třeba přiblížili tvým fotografiím, obrazům?

To je jako kdyby jsi chtěl poradit novomanželům, jak to udělat, aby jejich manželství bylo tak spokojené a šťastné, jako je to moje.

Jak třeba vznikla fotografie deštníku?

Seděl jsem na své zahradě a napadlo mě to při pozorování slunečnicku. Někdy mě napadne taková blbost...

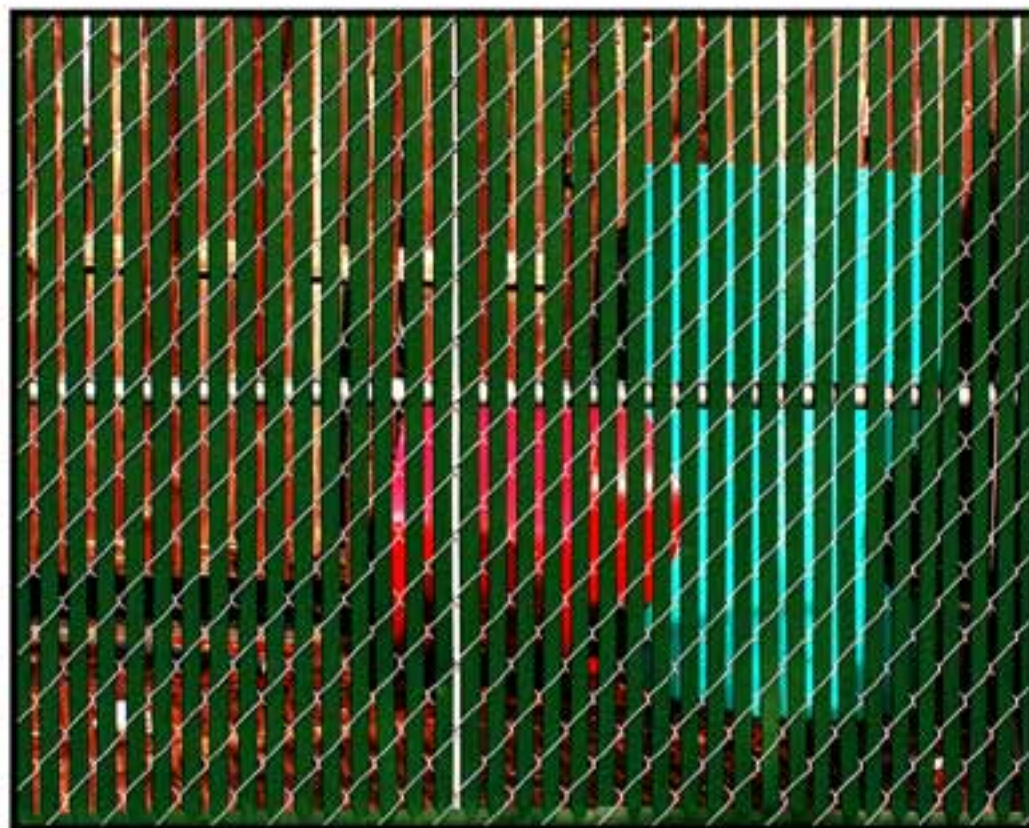
Znamená to, že tvoříš velkou část své tvorby v okolí domu?

Tvořím všude, kde se dá, ale poněvadž se pohybuji v zahradě 90 % volného času, tak většina námětů vzniká tam.

Asi máš hodně dotazů, jak jsi fotografie vytvořil. Máš nějaké speciální postupy? Návody?

Používám na docílení toho, co potřebuji, všechny možné dostupné prostředky, všechny nástroje, co znám. Ovšem důležité je vědět, čeho chceš dosáhnout, co je tvůj cíl, a potom mačkat knoflíky a tahátka. Když napřed mačkáš a taháš, tak vznikne něco náhodně, což není to, co reprezentuje tvoji linii.

Takže návod na umění a umění fotit neexistuje, podle mně...

Dne 19. srpna 1889 byl v Praze založen Český klub fotografů amatérů, jehož pokračovatelem je 1. ČKFA.

Ze skromných počátků se klub vypracoval a stal se v oblasti amatérské fotografické tvorby pojmem. Jeho činnost nepřerušila natrvalo ani jedna za dvou světových válek a klub přežil i čtyřicetiletou vládu jedné strany. Paradoxně, v této době, pod hlavičkou ČKD Stalingrad, se klub rozvíjel a jeho členové sbírali úspěchy na domácích i zahraničních výstavách. Klubem prošlo mnoho významných osobností české amatérské fotografie a začínala zde také řada budoucích profesionálů, kupříkladu K. Hájek, J. Jeníček, V. Jírů, J. Krupka, J. Lausmann, J. Lukas, J. Sudek. Členy byli rovněž V. J. Bufka, F. Drtikol, P. Koblic a D. J. Růžička.

Po roce 1989 se však situace změnila. Majitel objektu, kde dosud klub sídlil, se rozhodl prostory využít jiným způsobem, a tak se klub ocitl na ulici a přišel o skoro veškeré vybavení. Klubový archiv se díky úsilí několika jednotlivců podařilo zachovat a tehdejší předseda E. Vejvoda se postaral o jeho předání do Státního archivu. Mezitím došlo ke konsolidaci klubu, klub byl nově zaregistrován na Ministerstvu vnitra a začala nová éra jeho působení. Klub je nyní občanské sdružení a Nekázanka v jeho názvu odkazuje na šedesátileté působení klubu v této pražské ulici.

V současnosti je v klubu cca 30 aktivních členů, kteří se snaží o udržení více než 123 let dlouhé tradice. Klub vydává 2 –3x ročně občasník SPOUŠŤ, pořádá pravidelné měsíční soutěže a jednotliví členové připravují přednášky na témata, která jsou jim blízká.

Kolik má klub stálých členů?	Máme v současnosti 30 členů.
Kolik má klub aktivních členů?	Dá se říci, že všichni členové jsou aktivní.
Jak často se schází?	Scházíme se každých 14 dní na 2 hodiny. Více si bohužel z finančních důvodů nemůžeme dovolit.
Kdy byl založen?	Jsme přímým pokračovatelem Klubu fotografů amatérů, který byl jako první český klub založen 19. 8 .1889.
Internetová stránka	http://nekazanka.hyperlink.cz
Společné výstavy? Kde a data	V letošním roce jsme vystavovali v Sokolově, v Respiriu VŠCHT v Praze, v Galerii v 5. patře v budově úřadu MČ Prahy 10, v Centru FotoŠkoda. Každý rok pořádáme min. 1 členskou výstavu.
Kolik výstav měli členové za posledních 12 měsíců?	Minimálně 10.
Hlavní místo působení klubu?	Praha 5
Kde se schází členové klubu? Prostory?	Scházíme se v KK Poštovka v Praze 5, kde máme k dispozici jednu místnost ve výše uvedeném intervalu.

E. Münzberg

Pavla Vrbová

Představení fotografických klubů

Co je spojujícím prvkem pro setkávání vašich členů?

Zájem o dobrou fotografii.

Jaká je typická tvorba vašich členů?

Každý člen má svůj specifický zájem a mnohá témata se překrývají. Nedá se říci, že existuje typická klubová tvorba.

Máte pravidelné schůzky, jak velké je vaše pevné členské jádro, které na schůzky chodí a pracuje pro klub?

Odpovědi viz výše. Někteří členové odcházejí, jiní přicházejí a stav cca 30 členů se nám daří již několik let stále držet. A ten kdo chodí, tak se aktivně účastní klubové činnosti.

Luboš Beránek

Jaroslav Joch

Pracujete aktivně při hledání nových členů?

Občas napíšeme na oznámení o výstavě, že hledáme nové členy, ale s malým výsledkem. Mladí amatéři asi nemají na klubovou činnost čas, a tak převážnou většinu členů tvoří důchodci. Rádi bychom přivítali vážně zájemce o fotografii. Bohužel již nejsme schopni zajistit kvalitní zázemí, na které vzpomínají ti, kteří zažili starou Nekázanku.

Pavla Vrbová

Stalo se u některého vašeho člena, že jeho fotografický koníček se mu stal povoláním?

U současných členů se to nestalo, ale v minulosti ty byl např. K. Hájek, J. Sudek a někteří další.

Organizovali jste společně nějaké výstavy?

Každá členská výstava je společným dílem. Pořádali jsme i tématické výstavy např. Praha 5 očima členů 1. ČKFA, tato výstava byla presentována i v Berlíně, Inspirováno K. Lhotákem, Mozaika Prahy 10.

František Pudil

František Malotín

Vladislav Vrba

Jakých klubových soutěží se účastníte?

Pravidelně obesíláme Národní výstavu amatérské fotografie ve Svitavách, jsme jedním z klubů mapového okruhu Nekázanka, který jsme založili. V současnosti startuje 52. ročník a účastníme se i druhého ročníku eMO (elektronického mapového okruhu).

Dagmar Čadková

Luboš Beránek

Vladislav Vrba

Pavla Vrbová

Emil Münzberg

Emil Münzberg

Ladislav Tesař

Ema Cimburková

Miroslav Plašil

Příprava tohoto vydání zabrala více jak
45 hodin času odborné a precizní práce mnoha lidí.

Děkujeme **inzerentům za jejich podporu**, protože bez ní by toto vydání vznikalo ještě složitěji.

Jelikož máte toto číslo opět zdarma, nejlépe nás podpoříte tím, že nám jej pomůžete šířit mezi svými přáteli a kamarády.

Vaše připomínky a náměty nám můžete zasílat na adresu redakce:
redakce@focusmagazine.cz

[Google+](#)

[Facebook](#)

Podpořte nás na sociálních sítích

FOCUSmagazine

4. číslo vyšlo: 3. 12. 2012

počet stran: 92

cena: zdarma

vydavatel:

ZULU Group, spol. s.r.o.

Pod Vinicí 27a, Praha 4

šéfredaktor:

Martin Kamín

734 483 779

martin.kamin@focusmagazine.cz

redakce:

redakce@focusmagazine.cz

grafika:

Petra Jadlovská

Martin Kamín

design a idea:

Martin Kamín

www.focusmagazine.cz

© 2012, ZULU Group, spol. s.r.o.

© 2012, autoři fotografií